

Arrest

nr. 207 462 van 1 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 23 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 februari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 juli 2017 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 oktober 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Deze onontvankelijkheidsbeslissing is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 10 januari 2018 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.07.2017 werd ingediend door:

E. M. A. K. M.

Geboren op: (...)1980

Geboorteplaats : Beheira

Nationaliteit: Egypte

Ook gekend bij DVZ als : A. K. M. E. ° (...)1980

E. A. K. M. ° (...)1980

K. I. ° (...)1982- Irak

K. E. ° (...)1982 –Irak

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2001 te verblijven. En alhier het materieel en sociaal draagvlak heeft opgebouwd en volledig geïntegreerd is. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 27.09.2005; op 07.12.2007 op 10.08.2012 en op 15.05.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

De overige aangehaalde elementen (hij verschillende taallessen heeft gevolgd , spreekt zeer goed Nederlands en heeft de perfecte kennis van de Franse taal, hij werkwilleg zou zijn - legt werkbefofte voor, een grote vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondeheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)”

1.2. Op 13 oktober 2017 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Betreft : [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkene betekend op 10.08.2012 en op 15.05.2014.

(…)”

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

De procedure wordt dienvolgens voortgezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“2.1.1 Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling.

Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend, verschillend behandeld worden naargelang het moment waarop zij hun aanvraag hebben gedaan, nl. voor of na 31 december 2009.

Meer bepaald gaat het om personen die op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag conform artikel 9bis Vw. aan de voorwaarden van de ‘nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009’ voldeden om geregulariseerd te worden, doch hun aanvraag onontvankelijk wordt verklaard louter omwille van het feit dat deze na 31 december 2009 werd ingediend.

Dat het ogenblik wordt de aanvraag conform artikel 9bis Vw. werd ingediend, aldus bepalend is voor de criteria die toegepast worden op deze aanvragen.

Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium. Dat dit willekeurig criterium van onderscheid geenszins kan rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden.

Dat op 19 juli 2009 instructies werden uitgevaardigd welke konden leiden tot een regularisatie van het verblijf, o.m. mits een ononderbroken verblijf van 5 jaar met lokale verankering of, mits bepaalde voorwaarden voldaan werden, het hebben van een arbeidsovereenkomst.

Verzoeker past perfect onder deze criteria, nl. hij verblijft inmiddels 16 jaar in België, is tweetalig, beschikt over een werkbelofte en is lokaal verankerd, zodat zijn verblijf zou geregulariseerd zijn indien hij een aanvraag conform artikel 9bis Vw. zou hebben ingediend voor 31 december 2009.

De enige reden waarom de aanvraag van verzoeker in 2009 werd afgewezen is omwille van het feit dat hij geen arbeidskaart B bewaarde om redenen eigen aan de werkgever.

Dat verzoeker in aanmerking komt voor de overige toen uitgevaardigde criteria.

Dat het ogenblik wordt de aanvraag conform artikel 9bis Vw. werd ingediend, aldus bepalend is voor de criteria die toegepast worden op deze aanvragen.

Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium zodat niet kan gerechtvaardigd worden dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het gelijkheidsbeginsel.”

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoeker zich, in de uiteenzettingen omtrent het eerste middel, beperkt tot een argumentatie als waarom de eerste bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel zou schenden. De verzoeker laat na om duidelijk te omschrijven op welke wijze deze beslissing tevens het rechtszekerheidsbeginsel zou schenden.

Het eerste middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, geeft de verzoeker aan dat er een ongelijkheid bestaat tussen de vreemdelingen die een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indienden vóór 31 december 2009, en zij die een dergelijke verblijfsaanvraag na deze datum indienden. Deze eerste categorie van vreemdelingen kon zo volgens de verzoeker, en dit in tegenstelling tot deze tweede categorie van vreemdelingen, genieten van de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). De verzoeker is van mening dat deze verschillende behandeling van personen in identieke situaties niet valt te rechtvaardigen. De verzoeker gaat met dit betoog evenwel voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). De instructie waarop de verzoeker doelt, werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769. De instructie werd meer bepaald vernietigd omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Deze vernietiging houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen werd behandeld op grond van de criteria van de instructie van 19 juni 2009 en/of ontvankelijk werd verklaard zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden

aangetoond was voldaan, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

In het verlengde hiervan blijkt evenmin dat de verzoeker zich dienstig kan beroepen op de instructie van 19 juni 2009 om te betogen dat het rechtzekerheidsbeginsel is miskend. De Raad herhaalt dat deze instructie, gelet op de nietigverklaring ervan door de Raad van State, met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De verzoeker wist op het ogenblik van het indienen van de thans voorliggende aanvraag dus, of diende te weten, dat de verweerder geen toepassing meer vermocht te maken van deze instructie.

Daarnaast dient te worden gesteld dat het gelijkheidsbeginsel niet impliceert dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de verweerder niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar beginselen van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Verzoekers betoog is bijgevolg niet dienstig (RvS 21 november 2012, nr. 221.439).

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de (materiële) motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

“2.2.1. Dat de bestreden beslissing opwerpt dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat het feit dat verzoeker sinds 2001 in België verblijft, tweetalig is, over een werkbeforte beschikt, geïntegreerd en lokaal verankerd is, niet zou verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Dat evenwel geen enkele motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat verweerder immers over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het voor verzoekers thans dan ook onduidelijk is wat verweerder onder buitengewone omstandigheden verstaat.

Dat de bestreden beslissing bovendien motiveert dat het feit dat verzoeker taallessen heeft gevolgd, zeer goed Nederlands spreekt en een perfecte kennis heeft van de Franse taal, hij werkwilg is, en een grote vrienden- en kennissenkring heeft, zouden behoren tot de gegrondheid van de procedure en in een de ontvankelijkheidsfase niet zouden worden behandeld.

Dat verzoeker evenwel verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, die heeft geoordeeld dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State immers uitdrukkelijk stelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet correct gemotiveerd is waar gesteld wordt dat deze elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken en bijgevolg de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk is.

2.2.2. Dat in een ander arrest van 21 september 2004 (nr. 135.090) de Raad van State eveneens oordeelde dat :

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is [. . .]" (vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing dan ook niet, minstens op een gebrekkig wijze gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie welke door verzoeker werden aangehaald, geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, zoals vereist wordt door de Raad van State.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden nu zij strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, met artikel 62 Vreemdelingenwet en met de algemene motiveringsplicht.

2.2.3. Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de bestreden beslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu telkens ieder door verzoeker aangehaald punt, afgewezen wordt met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen of niet zou aangetoond zijn waarom hierdoor de aanvraag niet kan worden ingediend in het land van herkomst.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn afdoende zijn".

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker zijn volledige bestaan heeft opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met zijn jarenlange verblijf, geen omstandigheden zouden kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maken voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst, zelfs al zou dit slechts tijdelijk zijn.

Dat gelet op zijn verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er aan verzoeker niet kan verweten worden dat hij zijn aanvraag in België heeft ingediend.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatiefout, zodat zij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. "

Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. De gemachtigde heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geduid dat de verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door de verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoeker geeft aan dat niet wordt gemotiveerd waarom de aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet als een buitengewone omstandigheid worden beschouwd. Hij verliest hierbij echter uit het oog dat de gemachtigde omtrent de beweerdde integratie, langdurig verblijf sinds 2011 en het hier opgebouwde materieel en sociaal draagvlak, het volgende heeft gemotiveerd: *"Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 27.09.2005; op 07.12.2007 op 10.08.2012 en op 15.05.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus*

onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.” Ook omtrent de gevolgde taallessen, de werkbelofte, de zeer goede kennis van de Nederlandse taal, de perfecte kennis van de Franse taal, de werkwillegheid en de grote vrienden- en kennissenkring, wordt geenszins enkel gemotiveerd dat zij niet verantwoordt dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. De gemachtigde specificeert hieromtrent dat deze elementen omstandigheden zijn die de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat zij in deze fase niet worden behandeld, doch wel het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet. *In casu* blijkt niet dat een verdere motivering zich opdrong om te voldoen aan de formele motiveringsplicht.

De verzoeker kan ook niet ernstig voorhouden dat de in de eerste bestreden beslissing voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn. Immers worden alle door de verzoeker aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. De verzoeker houdt ook onterecht voor dat de motivering zich voor elk van de ingeroepen gegevens zou beperken tot de motivering dat het geen buitengewone omstandigheid is of dat niet wordt aangetoond waarom dit dan een buitengewone omstandigheid is. Een dergelijke motivering wordt hoogstens gegeven voor die gegevens die, volgens het bestuur, tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en/of op zich niet van aard zijn om een buitengewone omstandigheid te vormen, en waar de verzoeker ter zake ook geen verdere duiding gaf over hoe deze hem dan wel verhinderen de aanvraag via de reguliere procedure in het buitenland in te dienen. In deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat de geboden motivering kan volstaan.

De formele motiveringsplicht houdt tenslotte niet in dat de gemachtigde in zijn beslissing zou moeten duiden welke omstandigheden wel als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden aanvaard. Het volstaat dat het bestuur verduidelijkt waarom de ingeroepen omstandigheden niet als dusdanig worden aanvaard. *In casu* kan worden aangenomen dat dit op een pertinente en draagkrachtige, en dus afdoende, wijze is gebeurd.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aangeeft zich niet akkoord te kunnen verklaren met de motivering die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag ligt, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt. Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De gemachtigde oordeelde in de voorliggende zaak dat de door de verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Er werd reeds op gewezen dat in de eerste bestreden beslissing op duidelijke wijze werd gemotiveerd dat de omstandigheden inzake de taalkennis, werkbefoete, grote vrienden- en kennissenkring, en de werkwilgheid, de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Deze stelling van de gemachtigde vindt wel degelijk steun vindt in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er blijkt niet dat de verzoeker dienstig kan verwijzen naar oudere rechtspraak van de Raad van State, te meer nu hij niet aantoot dat de omstandigheden zoals deze zich voordeden in de door hem aangehaalde zaken gelijkaardig zijn aan deze in de voorliggende zaak. In het door verzoeker uitvoerig geciteerde arrest van 2004 bevestigde de Raad van State trouwens dat een goede integratie geen hindernis is om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. Er werd enkel een uitzondering gemaakt voor activiteiten in België van algemeen belang of engagementen die reeds werden aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en

verenigingswereld die dreigen te worden verbroken, waarvan *in casu* geen sprake is. De verzoeker weerlegt de vaststelling van de gemachtigde dan ook niet. Hij geeft ook niet aan dat hij in zijn verblijfsaanvraag dan wel concreet zouden hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad merkt ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Verder wordt tevens gemotiveerd dat het langdurig verblijf in België sinds 2001, de goede integratie en het materiële en sociale draagvlak niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard omdat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor deze situatie omdat hij zich al die tijd bewust heeft genesteld in illegaal verblijf en doordat hij geen gevolg heeft gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde stelt dat de verzoeker in de eerste plaats zelf alles in het werk diende te stellen om gevolg te geven aan deze bevelen zodat hij de nodige stappen diende te zetten om naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Hieruit blijkt dat de gemachtigde het langdurig verblijf in België en de daaraan verbonden integratie niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in aanmerking neemt, omdat de verzoeker niets heeft ondernomen om terug te keren naar zijn land van herkomst nadat aan hem sedert 27 september 2005 tot 15 mei 2014 verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend. Het is dan ook het voortzetten van het illegaal verblijf nadat deze bevelen werden betekend en tot op de datum van de aanvraag, dat eraan ten grondslag ligt dat het langdurig verblijf en integratie in België niet als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard.

Aangezien de verzoeker niet betwist dat hij geen gevolg gaf aan de in de eerste bestreden beslissing genoemde bevelen om het grondgebied te verlaten, en aangezien zulks ook niet blijkt uit de voorliggende gegevens, kon de gemachtigde op de datum van de bestreden beslissing op goede gronden concluderen dat de verzoeker zich langdurig had genesteld in illegaal verblijf. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen bepaling die het bestuur zou verbieden om rekening te houden met het feit dat de aanvrager er zelf voor heeft gekozen zich te nestelen in illegaal verblijf nadat deze reeds een bevel om het grondgebied te verlaten had ontvangen (RvS 23 mei 2018, nr. 241.566; RvS 27 september 2016, nr. 235.858). De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk waarom deze motieven niet deugdelijk zouden zijn in het licht van het bepaalde in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoeker volhardt tot slot in zijn stelling dat de door hem ingeroepen elementen het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken, zelfs tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst, om daar de verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure. Met deze kritiek stelt hij zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling, gedaan door de verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (*cf.* RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

De uiteenzetting van de verzoeker laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het derde middel is als volgt onderbouwd:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.”

Wat betreft de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

In de tweede bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt gesteld dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Voor het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek, wordt verwezen naar artikel 74/14, §3, van de vreemdelingenwet. Hieromtrent wordt toegelicht dat de verzoeker binnen de toegekende termijn geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd betekend op 15 mei 2014.

De verzoeker houdt ten onrechte voor dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een aanvullende, uitdrukkelijke motiveringsplicht kan worden afgeleid (RvS 1 januari 2016, nr. 11.716 (c)). Hij geeft bovendien niet aan dat hij actueel een gezins- of familieleven of minderjarige kinderen heeft in België. Hij geeft evenmin aan gezondheidsproblemen te hebben. De Raad kan dan ook inzien waarom hieromtrent dan enige motivering zich opdroeg.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*”

Zoals verzoeker aangeeft, vormt dit artikel de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en in de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

De Raad herhaalt dat de verzoeker niet aangeeft in België enig gezins- of familieleven te hebben ontplooid. Hij geeft evenmin aan minderjarige kinderen te hebben, of met (ernstige) gezondheidsproblemen te kampen te hebben. In deze omstandigheden toont hij een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dan ook niet aan.

De verzoeker blijft tot slot verder volledig in gebreke toe te lichten hoe de gemachtigde door het nemen van de tweede bestreden beslissing het artikel 74/11 van de vreemdelingenwet heeft miskend. Dit artikel heeft bovendien betrekking op inreisverboden, en de tweede bestreden beslissing is geenszins als

dusdanig te beschouwen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk omdat de vereiste toelichting over de wijze waarom artikel 74/11 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden, ontbreekt.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE